

til at indse, at han hurtigst og sikrest vilde kunne naa den attraaede Uafhængighed, naar han taalmodig gik sin Skolegang tilende, — og forresten varede det heller ikke længe, før han udfandt andre Midler til at skuffe Faderens Aarvaagenhed. Naar alt i Huset var bleven stille, firede han sig ved Hjælp af en Tougende fra sit Gavlvindue ned paa Portrummets Halvtag og lod sig herfra glide langsmed Nedløbsrenden ned paa Gaden, — og endnu mangan maaneklar Nat laa han ude paa Fjorden med sin elskede Fiskesnøre og forærede ved Hjemkomsten Vægteren sin Fangst for at holde hans Mund lukket.

Ogsaa med den sortøjede Oline fra Riisagers Gaard havde han fundet Lejlighed til at forny Bekendtskabet. De havde et Par Gange haft Stævnemøde om Aftenen i en af Byens store Tømmergaarde; men forresten var de hurtig bleven færdig med hinanden. Den altfor grovkornede Lige-fremhed i Tøsens Udtryk og Lader havde gjort ham skamfuld, og da hun engang ligefrem forsøgte Angreb paa hans Dyd, havde han med Skyhed slængt hende fra sig og søgte hende ikke tiere.

En særlig Forkærlighed havde han for Havnen og det Liv, der — fattigt nok forresten — rørte sig paa Bryggen mellem Kulskibene og de smaa, svenske Tømmerlastere. Dernede laa en lille Provianteringsbod, hvis Bestyrer han havde lært at kende, og her tilbragte han ofte sine Fritimer for at kunne høre paa Søfolkenes Fortællinger om deres Oplevelser i fremmede Lande, om de store Oceandampere med deres Fragt af indtil to Tusinde Personer, og om Livet paa de store Havnepladser med deres vældige Skibsværfter og Dokker.